

יצחק ירקוני

בין דומה לשונה - בין ציור לצילום

בציור של ירקוני אתה מבין ומשתכנע שיש מקום לציור, שהציור לא מת. גם כאשר ניכר שהציור מנהל דיאלוג עם המציאות, מתוך רצון להציג אמת צילומית, עדיין נשמר לו כוחו כציור. גוף העבודות של ירקוני שייכות לזרם הפוטו - ריאליטי, טכניקת העבודה נשענת על מסורת הציור הריאליסטי, כאשר הביטוי הפיגורטיבי הוא נקודת המוצא. ירקוני מנהל ביצירתו דיאלוג עם המציאות, וכך עולה וצומח שיח רב קולי בין שני העולמות - הציור והצילום.

העיסוק בריאליזם, הביטוי פיגורטיבי, הנושאים הלקוחים ממצבים שונים שנראים כהקפאת הרגע - מתכתבים עם עולם הציילום. ירקוני מתבונן על מציאות נתונה מצייר אותה כצלם, או לחילופין מתבונן על מציאות מתוך צילום, הווה אומר שהדיאלוג צילום ציור בעבודתו הוא הדוק ורב כיווני. ובתוך כל זאת יחד עם הזיקה לצילום, עבודותיו של

ירקוני אינם צילום, אלא ציור המתעקש להיות ציור כמו אומר בשפתו הצורנית 'איני כאן במקום צילום, אני ציור'. הניחוח המיוחד העולה מתוך ציורים אלה, מונח על אותו קו תפר רגיש שעוסק במציאות כאילו מחקה אותה, כאילו מתעד אותה ויחד עם זאת מצליח להכריז שזו פרשנות של מציאות תוך שמירה עליה.

עם המצאת המצלמה היה נדמה שרגלי הציור יידחקו ויימחקו מן ההיסטוריה, במקביל החל דיון פולמוסי הנמשך עד ימינו אלה, המבקש לבחון את שאלת 'ייצוג המציאות' ואת תפקידו של הציור. בתוך זאת, הציור מצא פתחי מילוט מרתקים ומכאן התפתחה האמנות המודרנית. זרמים התפתחו, פרצו גבולות, הרחיבו את שפת האמנות, כמו שגם שמרו ושימרו ערכים קלאסיים. ציוריו של ירקוני, מחזקים את מעמדו של הציור הריאליסטי, העומד נכוחה מול כל האמצעים הטכניים והטכנולוגיים, ואומר 'אני כאן' ולא במקום המצלמה אלא

יחד איתה ובדרכים מגוונות. באופן גלוי וסמוי מתנהל בעבודותיו 'ויכוח מנומס' בין שני שדות (צילום וציור). בציורים אלה ניתן לראות את המאבק והעיקשות שבה הציור עומד על שלו ומבקש להראות שעל אף כוחו של הצילום, גם לציור יש מקום, ולראייה, השימוש בתצלומים כמודל לציור.

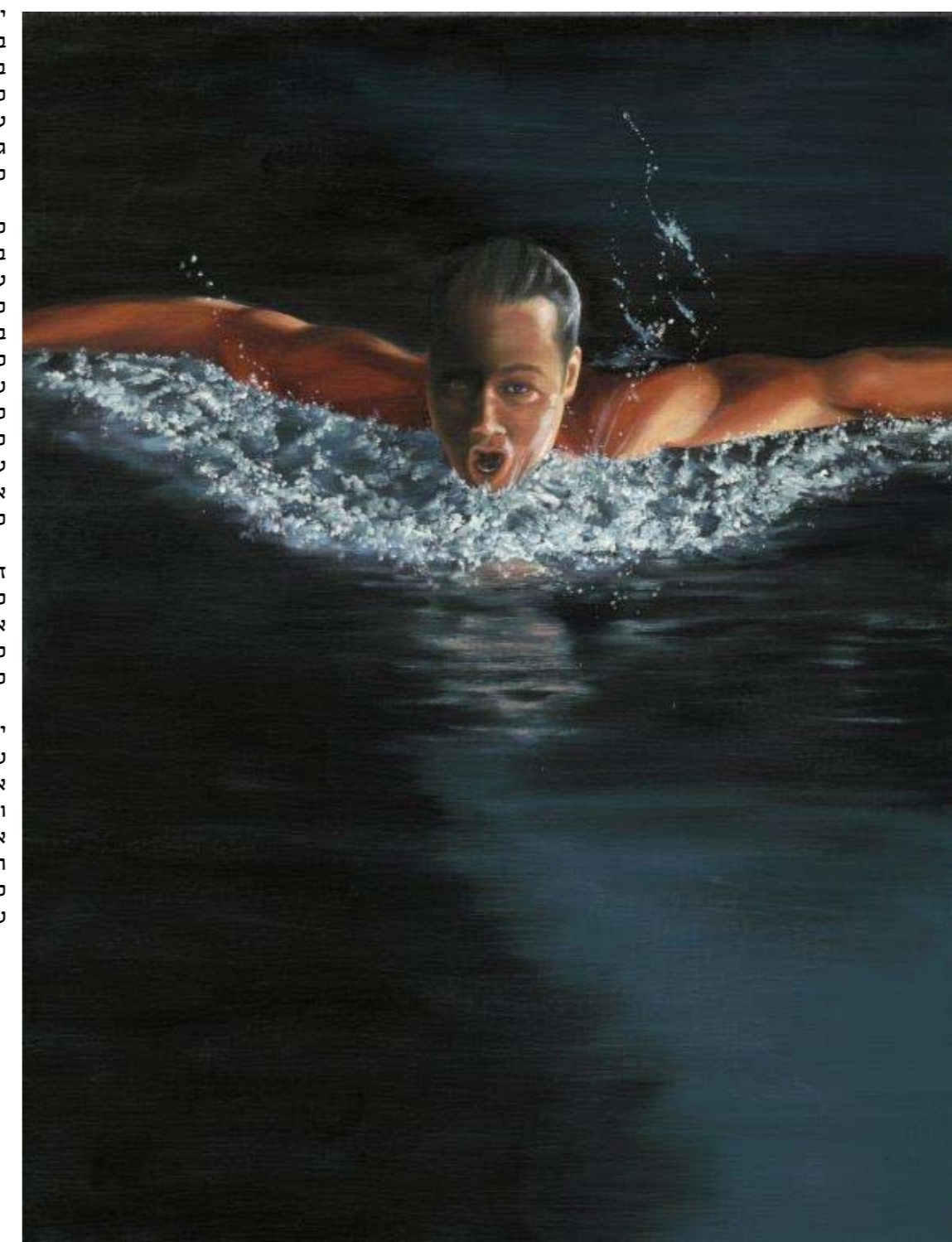
כוחו של הציור בדיוקנאות בחלקי הגוף החשופים, בתנועה, בצבע, במבע ובמבט, בזה שהוא שומר על הקשר עם המציאות בקנאות ובדבקות ובו בזמן מצליח לשמור על ערכים ציוריים, עצם השימוש בתצלום כמקור השראה והתבוננות מהווה הוכחה לכך שעיקר עניינו של הצייר הוא בתהליך ההפקה של הציור, ביצירת פרשנות אישית למצבים, למפגשים ולאנשים. ההחלטה לחזור ולצייר את מה שניתן לצלם, או את מה שכבר צולם, מצביע על אהבת הדבר ועל העקשנות של האמן לפצח את קוד הטכניקה, ולהצליח להביא ממד נוסף למשהו שלכאורה כבר קיים.

זוהי הנחת החותם של הצייר, המתבונן על העולם, מייצר פרשנות ריאליסטית סובייקטיבית, מציג אותה ומאפשר לצופה להתבונן גם הוא. ירקוני, כאמן, לא מתיימר לשנות עולם, ירקוני מבקש להתערב בעולם, להניח עקבות בלא זעזוע.

ירקוני מייצר בציוריו מעין 'תפאורה' למצבים שונים בחיים, למפגשים, לתנועה, לגוף, ולעתים אף מרמז לסיפורים היסטוריים. מאייר מציאות ונותן לה חיים חדשים, מביא אל תוך בדיו, נופים, אנשים, דיוקנאות ומביא אל המציאות שלו ושל הצופה מציאות שאחרי שהתגלתה במעטה העליון כסוג של פלקט ואיור, מתבררת ומתחזקת גם כסוג של זיכרון ועדות.

ד"ר נורית צדרכובים

מידעון

Itshak Yarkoni

Between Alike and Unlike

Yarkoni's works compel us to realize that painting is far from dead and still has its place. Even when painting engages in an unmistakable dialogue with reality, seeking to offer a photographic truth, it nevertheless retains its power as a painting.

Yarkoni's body of works is part of the photorealistic school, their technique drawing on the realistic painting tradition, while the figurative expression constitutes their starting point. Yarkoni engages in a dialogue with reality, which gives rise to a polyphonic discourse between the two worlds of painting and photography.

This engagement with realism, the figurative expression, the themes borrowed from different situations that seem like moments frozen in time - all these reference the world of photography. Yarkoni observes a given reality, painting it photographer-like, or rather observing reality from within a photograph. That means that the photography-painting dialogue in his work is inextricable and multidirectional. But the photographic affinities nonetheless, Yarkoni's works are no photography, but rather a painting that insists on being such, its figurative language stating: "I'm not here to stand in for photography, I'm a painting." The uniqueness wafting from these paintings straddles the same sensitive seamline that deals with a reality, as if imitating it, recording it, but nevertheless succeeds in declaring it an interpretation of reality, while retaining it.

With the advent of the camera, it seemed painting would be edged out and written off history. At the same time, a polemic ensued, waging to this day, which seeks to explore the representation of reality and the role played by painting. As part of this process, painting found itself fascinating outlets, giving rise in turn to modern art. Different schools developed, pushing the envelope and expanding the language of art, as well as reserving and preserving classical values. Yarkoni's works lend realistic painting further traction, as it stares the technical and technological means in the face, saying "here I am", standing side by side with - rather than standing in for - the camera, and doing it in manifold ways.

Latently and blatantly, his works host a "civil debate" between two fields (photography and painting). These paintings show the struggle and tenacity of painting as it stands its ground and seeks to prove that for all photography's power, painting too has its place, as demonstrated in the use of photographs as painting models.

The power of painting lies in the portrait and exposed body parts, in the motion, color, expression, and gaze, in its insistence on keeping in touch with reality, while nevertheless upholding painting values. The very use of the photograph for inspiration and observation proves that the painter's main interest lies in the process of producing the painting, offering a personal interpretation for different situations, encounters, and people. The decision to go back and paint that which can be captured on camera points to the sheer love of it and the artist's resolve to crack the technical code and offer another dimension for something that seems to exist already.

It is the artist leaving his mark, as he observes the world, producing a subjective realistic interpretation, presenting it and allowing the viewer to observe it too. As an artist, Yarkoni has no presumptions of changing any world, but rather to engage in it, leaving his footprints without causing a stir.

Yarkoni's paintings set this "mise-en-scène" for different life situations, encounters, motion, for the body. At times he even hints at stories from history. He draws a reality and breathes new life into it, introducing his canvases with landscapes, people, and portraits, while imbuing his and the viewer's reality with yet another reality, which, having transpired in the top layer as a placard and drawing, emerges clearer as a memory and testimony as well.

dr. Nurit Cederbuim

